

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W OLSZTYNIE

Olsztyn, 1 października 1956 r.

Nr 6

Poz. 28-29

T R E Ś Ć

CZĘŚĆ I. PRZEPISY OBOWIAZUJĄCE

Poz. 28. Zarządzenie Nr. 16/56 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie z dnia 4.IX.1956 r. w sprawie powszechnej akcji odszczurzenia na terenie woj. olsztyńskiego w okresie jesiennym 1956 r.

Poz. 29. Zarządzenie Rejonu Dróg Wodnych w Tczewie z dnia 11.VII.1956 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych.

Poz. 28

ZARZĄDZENIE Nr 16/56
z dnia 4 września 1956 r.

w sprawie powszechnej akcji odszczurzenia na terenie woj. olsztyńskiego w okresie jesiennym 1956 r.

Na podstawie art. 16 ustawy z dnia 20.III.1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz.U.R.P. nr. 14 poz. 130) oraz art. 10 ust. 3 lit. c i art. 7 ustawy z dnia 21.II.1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz.U.R.P. nr 27 poz. 198) i § 7 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12.VII.1951 r. w sprawie utrzymania porządku i czystości w nieruchomościach (Dz.U.R.P. Nr. 40 poz. 306) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Olsztynie

zarządza:

Przeprowadzenie powszechnej akcji odszczurzenia na terenie woj. olsztyńskiego w okresie od dnia 22.XI.1956 r. do dnia 25.XI.1956 r. wg. następujących zasad:

§ 1.

Obowiązkowi odszczurzeniu podlegają wszelkiego rodzaju obiekty państwowe, spółdzielcze i prywatne (domy mieszkalne, zabudowania gospodarcze, sklepy, warsztaty przemysłowe, place niezabudowane itp.)

§ 2.

Do przeprowadzania akcji odszczurzenia obowiązani są właściciele i użytkownicy wyżej wymienionych obiektów.

§ 3.

Nie podlegają odszczurzeniu w wyżej wymienionym okresie te urzędy, instytucje, zakłady i przedsiębiorstwa, na których terenie deratyzację przeprowadzi Państwowe Przedsiębiorstwo Bydgoski Zakład Dezynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji w Bydgoszczy ul. Dworcowa 46, tel. 14-38 i 50-98 własnymi kolumnami i przy użyciu własnych środków trujących, w przeciągu 4 tygodni od dnia rozpoczęcia akcji. Terminy deratyzacji tych Zakładów ustali Bydgoski Zakład Dezynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji i zawiadomi o tym zainteresowanych.

§ 4.

Prezydium Powiatowych (Miejskich) Rad Narodowych obowiązane są do sporządzenia i przesłania Bydgoskiemu Zakładowi Dezynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji w Bydgoszczy ul. Dworcowa 46 wykazów obiektów powyżej 1000 m², podlegających odszczurzeniu przez Bydgoski Zakład Dezynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji w terminie do dnia 30 października 1956 r. w 2-ch egzemplarzach i powiadomienia użytkowników danych obiektów o umieszczeniu ich na liście zakładów wyznaczonych do deratyzacji przez Bydgoski Zakład D.D. i D.

§ 5.

W zespołach PGR należących do Zjednoczenia Olsztyn i Ostróda Deratyzację przeprowadzi Bydgoski Zakład De-

zynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji w Bydgoszczy ul. Dworcowa 46, natomiast w młynach i magazynach zbożowo-mącznych na terenie woj. olsztyńskiego oraz w zespołach PGR należących do Zjednoczenia Giżycko, Kętrzyn i Orneta, deratyzację przeprowadzi Centrala Zwalczania Szkodników Zbożowo-Mącznych w Gdyni ul. Śląska 76.

§ 6.

Do odszczurzenia należy używać następujące trucie: „Ceder“ w ampułkach 100 g. lub „Antirat“ w ampułkach 60 g. lub „Kumader“ w opakowaniu 250 g., które rozprowadzać będą na obszarze miast: Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych względnie Miejskie zakłady Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej przy pomocy blokowych administratorów domów itp. do poszczególnych właścicieli lub użytkowników obiektów w terminie do dnia 10.XI.1956 r., a na terenie wsi Powiatowe Zarządy Rolnictwa poprzez agronomów i inżynierów rolnych z Ochrony i Kwarantanny Roślin, którzy będą zaopatrzeni w trucie przez Powiatowe Związki Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“.

§ 7.

Trucie „Kumader“ należy rozprowadzić w mieście Olsztynie w rejonach wytypowanych przez Miejską Kolumnę Sanitarną i Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych.

§ 8.

- Cena detaliczna jednej ampułki „Cederu“ o zawartości 100 g. wynosi 3,60 zł.
- Cena detaliczna jednej ampułki „Antiratu“ o wartości 60 g. wynosi 3,30 zł.
- Cena detaliczna jednej „Kumaderu“ w opakowaniu o wartości 250 g. wynosi 5,40 zł.

Wymienione powyżej ceny są zgodne z cennikiem Ministerstwa Przemysłu Chemicznego Centralnego Zarządu Zbytu, Biuro Zbytu Nawozów Sztucznych z dnia 7.XII.56 r. Znak: HF. 10.

- Zapotrzebowania dla miast na trucie złożą do Wojewódzkiej Hurtowni Wyrobów Chemicznych w Olsztynie Miejskie Zarządy Budynków Mieszkalnych względnie Miejskie Zakłady Gospodarki Komunalnej w terminie do dnia 10.X.1956 r.
- Na podstawie zapotrzebowania terenowych pracowników Zarządu Rolnictwa Woj. Zarząd Ochrony i Kwarantanny Roślin przez PZGS złoży zamówienie do Woj. Hurtowni Wyrobów Chemicznych w Olsztynie.
- Trucie z PZGS pobiorą i rozprowadzą na gromadzkie rady narodowe do poszczególnych mieszkańców wsi i sp.ni produkcyjnych powiatów, rejonowi agronomowie z Ochrony Roślin najpóźniej do dnia 15.XI.1956 r.

§ 9.

Należność za odszczurzenie obiektów, w których akcję tę przeprowadzi Bydgoski Zakład Dezynfekcji i Dezynsekcji winna być uiszczona przez ich właścicieli lub użytkowników.

§ 10.

Jako normę zużycia trutki dla obiektów wyznacza się:

- a) dla domów mieszkalnych 1-6 izb po 1 amp. „Cederu“ 100 g. lub „Antiratu“ 60 g. lub „Kumaderu“ 250 g.
- b) dla domów mieszkalnych 6 izb po 1 amp. j/w
- c) dla zabudowań gospodarczych bez żywego inwentarza dodatkowo po 1 amp. j/w
- d) dla zabudowań gospodarczych z żywym inwentarzem dodatkowo po 2 amp.
- e) dla lokali przeznaczonych do celów handlowych, usługowych, rzemieślniczych itp. na każde 25 m² po jednej ampulce j/w, niezależnie od trutki użytej dla odszczurzenia powierzchni mieszkalnej.
- f) dla budynków nieprzeznaczonych na zamieszkanie jak warsztaty, składy, domy towarowe, gmachy urzędowe i biurowe, stajnie, śpichlerze i garaże itp. o ogólnej powierzchni do 1000 m² na każde 100 m², po 1 amp. „Cederu“ 100 g. lub „Antiratu“ 60 g. lub „Kumaderu“ 250 g.
- g) dla placów niezabudowanych i wysypisk śmieci na każde 200 m² powierzchni po 1 amp. j/w
O ile na placach i podwórzach niezabudowanych nagromadzone są cegły, beczki, skrzynie, drzewo, żelazo, węgiel itp. liczy się wtedy zarówno powierzchnie placu lub podwórza, jak też powierzchnię budynku. Na każde 100 m² powierzchni zajętej przez wyżej wymienione przedmioty 1 amp. „Cederu“ 100 g. lub „Antiratu“ 60 g.
- h) gospodarstwa rolne do 1 ha. 1 amp. „Cederu“ 100 g. lub „Antiratu“ 60 g. lub „Kumaderu“ 250 g.
- i) gospodarstwa rolne do 10 ha. 2 amp. j/w
- j) gospodarstwa rolne do 30 ha. 3 amp. j/w
- k) gospodarstwa powyżej 30 ha. 4 amp. j/w

§ 11.

Dla osiągnięcia pomyślnych wyników akcji osoby obowiązane do tępienia szczurów winne są:

- a) do dnia 10.XI.1956 r. usunąć śmieci i odpadki kuchenne, które stanowią pożywienie dla szczurów,
- b) artykuły żywnościowe i paszę przechowywać tak, aby zabezpieczone były przed szczurami,
- c) wyłożyć trutkę na przynęcie w ciągu dnia 22.XI.1956 i ściśle wg. pouczenia załączonego do każdego opakowania w miejscach, gdzie szcuchy się pojawiają najczęściej, a w szczególności na śmietnikach, komorach i piwnicach, ustępach, budynkach gospodarczych itp.
- d) pozostawić wyłożone trutki do dnia 25.XI.1956 r. włączenie.
- e) zebranie trutek jak również zebranie padłych szczurów i zniszczenie pozostałych trutek winno być dokonane w ciągu dnia 26.XI.1956 r. przez właścicieli lub użytkowników poszczególnych obiektów względnie przez osoby przez nich do tego upoważnione. Osoby te odpowiedzialne są osobiście tak za wyłożenie trutek, zebranie padłych szczurów jak też za zniszczenie pozostałych trutek.
- f) trzymać zwierzęta domowe w czasie odszczurzenia w zamknięciu, ponieważ trutka jest tak samo niebezpieczna dla zwierząt jak i ludzi. Dzieci należy pouczyć o skutkach zatrucia, ściśle nadzorować i nie pozostawiać bez opieki, aby nie dotknęły wyłożonej trutki.
- g) Padłe szcuchy i pozostałą trutkę należy spalić lub za kopać głęboko w ziemię zdala od źródła wody zdatnej do picia, conajmniej w odległości 20 m. W wypadku, gdyby na skutek spożycia zatrutej przynęty lub zatrutego szcucha padło którekolwiek ze zwierząt domowych, należy padłą sztukę zakopać w sposób jak wyżej podany, to jest zdala od wody zdatnej do picia. Mięso tych zwierząt jest zatrute i niebezpieczne dla zdrowia i życia ludzkiego.

§ 12.

Nadzór i kontrolę nad wykonaniem niniejszego zarządzenia przeprowadza prezydja powiatowych, miejskich i gromadzkich (osiedla) rad narodowych za pośrednictwem służby zdrowia, komitetów blokowych, czynników społecznego, organów M.O. oraz przedstawicieli Bydgoskiego Zakładu Dezynfekcji, Dezynsekcji i Deratyzacji.

§ 13.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia podlegać będą w myśl art. 22 ustęp 1 cytowanej na wstępie ustawy o zapobieganiu chorobom zakaźnym, art. 17 i 18 dek-

retu z dnia 14.VIII.1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37/54 poz. 160) karze pieniężnej do 1.000 zł. względnie karze aresztu do 3-ch miesięcy lub karze grzywny do 3.000 zł.

§ 14.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Woj. Rady Narodowej w Olsztynie.

Za Prezydium Rady Narodowej

Sekretarz Prezydium

Z-ca Przew. Prezydium

(—) W. Medyński

(—) A. Szlachetka

Poz. 29

ZARZĄDZENIE

Rejonu Dróg Wodnych w Tczewie

z dnia 11 lipca 1956 r.

w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych.

Na podstawie Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 20-go sierpnia 1954 r. w sprawie organizacji siedzib, zakresu działania i właściwości terytorialnej rejonów dróg wodnych (Monitor Polski Nr 93 z 1954 r. poz. 1027) oraz Instrukcji Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski Nr 123 z 1955 r. poz. 1610) zarządza się co następuje:

Przewozy stałe

§ 1.

Do uprawiania stałego przewozu publicznego między brzegami przeciwnymi mogą być dopuszczone statki z własnych lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m².

§ 2.

Uruchomienie na drodze wodnej stałego przewozu publicznego, posiadającego stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą, uzależnione jest od:

1. uzyskania zezwolenia władzy wodnej, tj. terenowo właściwego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, wydanego na podstawie Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. Nr 62 z 1928 r. poz. 574), w trybie ustalonym Instrukcją Ministrów Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28 października 1955 r. w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych (M.P. Nr 123 z 1955 r. poz. 1610).
2. zarejestrowania statku przewozowego w Rejonie Dróg Wodnych w myśl Rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 21 z 1950 r. poz. 186),
3. uzyskania w Rejonie Dróg Wodnych dla statku przewozowego świadectwa zdolności żeglugowej w myśl Zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (M.P. Nr A-82 z 1952 r. poz. 1323 oraz z 1955 r. Nr 27 poz. 269).

§ 3.

Świadectwo zdolności żeglugowej określa rodzaj i przeznaczenie urządzenia przewozowego, ustala wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub towaru w tonach i wyposażenie kotwiczne, linowe, nawigacyjne, ratunkowe, przeciwpożarowe i sanitarno-higieniczne.

§ 4.

Świadectwa zdolności żeglugowej wydawane są na okres nie dłuższy niż 3 lata.

§ 5.

Przewozy międzybrzegowe podlegają odpowiednim przepisom zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 10. IX. 1952 r.

w sprawie uprawiania żeglugi i spławu na śródlądowych drogach wodnych (M.P. Nr A-87 z 1952 r. poz. 1368).

Obsługa przewozu

§ 6.

1. Przewóz może być obsługiwany jedynie przez osobę, która uznana została przez RDW za uzdolnioną do samodzielnego kierowania przewozem i na tej podstawie otrzymała świadectwo przewoźnika.
2. Jeśli właściciel względnie dzierżawca przewozu nie jest uprawniony do obsługi statku przewozowego, winien on przyjąć wykwalifikowanego przewoźnika, odpowiadającego wymogom.
3. Służbę przewoźnika mogą pełnić tylko osoby silne, zdrowe, trzeźwe i godne zaufania. Za wszelkie czynności załogi przewozowej odpowiada przewoźnik.
4. W razie uzasadnionych zażaleń właściciel przewozu zobowiązany jest zwolnić przewoźnika i przyjąć na jego miejsce innego, odpowiadającego wymaganiom władzy żeglugowej.

§ 7.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika winien złożyć podanie do Rejonu Dróg Wodnych z załączeniem następujących dokumentów:

- 1) życiorysu,
- 2) wyciągu z dowodu osobistego,
- 3) świadectwa lekarskiego, stwierdzającego odpowiedni stan zdrowia do zawodu żeglarskiego, w szczególności zdolność rozróżniania barw oraz dobry słuch,
- 4) dowodu odbycia co najmniej dwuletniej pracy w zawodzie żeglarskim lub w zawodzie przewoźnika,
- 5) dwóch fotografii o wymiarach 4,5 x 6 cm.

§ 8.

Kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa przewoźnika powinien wykazać się znajomością:

- 1) rodzaju, przeznaczenia i konstrukcji promu przewozowego, względnie łodzi,
- 2) wykonywania niezbędnych drobnych napraw, jak uszczelnianie dna i burt, pokładu, napraw uszkodzeń pomocniczych itp. robót,
- 3) używania i utrzymywania w sprawności przedmiotów wyposażenia nawigacyjnego, przeciwpożarowego i ratowniczego,
- 4) zachowania się podczas pracy na przewozie w warunkach normalnych i w warunkach wyjątkowych, jak podczas mgły, śnieżyicy, burzy, przy tonięciu statku, pożarze, zderzeniu i innych nieszczęśliwych wypadkach,
- 5) przepisów o uprawianiu żeglugi i spławu, a w szczególności w odniesieniu do ruchu, postoju, mijania statków, wyposażenia i oznakowania przewozów wodnych.

§ 9.

Rejon Dróg Wodnych, po zbadaniu kwalifikacji przewoźnika, wydaje mu świadectwo przewoźnika z fotografią.

§ 10.

Istniejące stale przewozy międzybrzegowe dokonywane statkami o pow. do 20 m² włącznie mogą nadal być eksploatowane, o ile organa administracji wodnej udzieliły zezwolenia wydanego na podstawie postanowień § 8 Instrukcji Ministra Żeglugi i Rolnictwa z dnia 28. X. 1955 r.

§ 11.

Wymienione w § 10 przewozy międzybrzegowe jako zwolnione od obowiązku posiadania świadectw zdolności żeglugowej, pod względem wyposażenia podlegają przepisom niniejszego podanych w § 17.

Przewozy niestale

§ 12.

Do uprawiania niestalego przewozu międzybrzegowego, a więc nieposiadającego stałych urządzeń technicznych na brzegach, w wodzie lub nad wodą, mogą być dopuszczane statki z własnym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 13.

Do uruchomienia niestalego przewozu koniecznym jest:

1. uzyskanie zezwolenia terenowo właściwego Prezydium Powiatowej Rady (Narodowej, wydanego w trybie administracyjnym, po zasięgnięciu opinii z Rejonu Dróg Wodnych co do stanu technicznego promu i warunków lokalnych na danym odcinku drogi wodnej,
2. zarejestrowanie statku w Rejonie Dróg Wodnych (§ 2 ust. 2),
3. uzyskanie świadectwa zdolności żeglugowej dla statków o pow. od 20 m² wzwyż jak w § 2 ust. 3.

§ 14.

W stosunku do statków o pow. ponad 20 m² mają zastosowanie postanowienia §§ 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9.

§ 15.

W stosunku do statków o pow. do 20 m² włącznie mają zastosowanie §§ 5, 6, 7, 8, 9.

§ 16.

Rodzaj i przeznaczenie statku o pow. do 20 m², jego wolną burtę, największą dopuszczalną ilość pasażerów lub ładunku w tonach, ustala Rejon Dróg Wodnych w karcie rejestracyjnej.

§ 17.

Statki o pow. od 20 m² winny być wyposażone co najmniej w następujący sprzęt:

1. pokładowy:
 - 1) 4-ry łańcuchy cumownicze (na każdym narożniku po jednym),
 - 2) 2 kotwice odpowiedniej wagi z wyposażeniem,
 - 3) 2 bosaki okute z hakiem i ostrzem,
 - 4) 2 łaski okute lub wiosła,
 - 5) 4 latarnie sygnałowe (dwie białe i dwie czerwone),
 - 6) 3 flagi sygnałowe (jedna czerwono-biała i dwie czerwone),
 - 7) 1 trąbka sygnałowa,
 - 8) 1 dzwon lub gong,
2. ratowniczy:
 - 1) jedna łódź towarzysząca na 8-10 osób z wyposażeniem,
 - 2) dwa koła ratunkowe (atestowane z rzutkami),
 - 3) jedna pompa ręczna do wylewania wody,
 - 4) dwa czerpaki ręczne do wybierania wody,
 - 5) jedna apteczka przenośna z wyposażeniem,
 - 6) na każdą osobę pas ratowniczy (atestowany),
3. przeciwpożarowy:
 - 1) dwa wiadra z linkami,
 - 2) jedna siekiera (toporek),
 - 3) dwa łomy żelazne,
 - 4) jedna skrzynia z piaskiem i szuflami.

§ 18.

Łodzie wiosłowe — przewozowe winny być wyposażone w następujący sprzęt:

- 1) jedno koło ratunkowe (atestowane z rzutką),
- 2) jeden bosak,
- 3) dwa wiosła (pojazdki i dulki),
- 4) jedno wiosło długie — pchowce,
- 5) jeden czerpak ręczny do wylewania wody,
- 6) jedna latarnia biała
- 7) jedna kotwica z łańcuszkiem odpowiedniej wagi,
- 8) tabliczka informacyjna o nośności ton i osób,
- 9) na każdą osobę pas ratowniczy (atestowany).

§ 19.

Przewozy niestale uruchamiane sezonowo dla własnych potrzeb gospodarczych (przewozy produktów rolnych, inwentarza, materiałów budowlanych, robotników itd.) wymagają tylko uzyskania zgody RDW, który określa jakim warunkom pod względem bezpieczeństwa winien odpowiadać przewóz.

Ogólne przepisy porządkowe:**§ 20.**

1. Przewoźnik powinien stale dbać o stan bezpieczeństwa przewozu i o bezpieczeństwo osób, korzystających z przewozu.
2. Pomosty przy brzegach jak i klapy wjazdowe i zjazdowe powinny być utrzymywane w należytym stanie, aby był zapewniony wygodny i bezpieczny dostęp do przewozu we wszystkich porach roku i przy każdym żeglownym stanie wody.

§ 21.

Przewoźnik powinien utrzymywać przewóz ze wszystkimi urządzeniami w należytym stanie i czystości.

§ 22.

1. Przed wjazdem na prom pojazdów przewoźnik obowiązany jest sprawdzić, czy prom jest należyście umocowany do brzegu i przestrzegać, aby kierowcy i woźnice nie wjeżdżali ani nie wyjeżdżali bez jego zezwolenia.
2. Względem pasażerów przewoźnik i jego pomocnicy winni przestrzegać należytej uprzejmości i grzeczności.
3. Pasażerowie na przewozie powinni zachowywać się spokojnie i stosować się do zarządzeń i nakazów przewoźnika.
4. Pasażerowie, jeźdźcy i piesi, pojazdy konne i mechaniczne mają być przeprawiane w kolejności przybycia do przewozu, względnie z uwagi na warunki bezpieczeństwa, według wskazówek przewoźnika.
5. Jeźdźcy powinni zsiąść z koni i na przewozie trzymać je za uzdy.
Woźnice mają stać przy wyprzęgniętych zwierzętach pociągowych.
Podróżujący wozami lub samochodami powinni, za wyjątkiem chorych, zejść z pojazdów.
6. Przed wjazdem i wejściem na prom przewoźnik zobowiązany jest zamknąć wjazd barierką lub łańcuchem. Przed odjazdem winien być zamknięty w ten sam sposób wjazd na prom.
Zamknięcia nie wolno usuwać przed lądowaniem, a dopiero po przybyciu promu i należytym umocowaniu go przy brzegu.
7. Niespokojnych, niebezpiecznych lub złośliwych zwierząt nie wolno przeprawiać równocześnie z innymi zwierzętami lub ludźmi. Jeźdźcy, woźnice, poganicze zwierząt itp. winni ustawiać zwierzęta i wozy według wskazówek przewoźnika.
8. Koła pojazdów znajdujących się na promie winny być zahamowane względnie zablokowane drewnianymi podkładami (klinami).
9. Pasażerowie piesi mają zajmować miejsca wskazane przez przewoźnika. Osoby pijane przewoźnik może wykluczyć od przeprawy, jak również zobowiązany jest do wykluczania takich osób na żądanie pasażerów promu.

§ 23.

W okresie wysokich wód i wylewów w granicach ustalonych i zamarkowanych, gdy wsiadanie i wysiadanie na miej-

scu lądowania jest utrudnione lub niemożliwe, przewoźnik winien według możliwości dolożyć wszelkich starań, ustawić pomosty z desek itp., aby pasażerowie mogli wylądować bezpiecznie, wygodnie i suchą nogą.

Nadzór nad przewozami.**§ 24.**

Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorialnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów Rejonów Dróg Wodnych.

§ 25.

1. Kontrola przewozu może być przeprowadzona w każdej chwili, gdy bezpieczeństwo ruchu tego wymaga lub przy okazji służbowych przejazdów przedstawicieli władzy żeglugaowej.
2. Stan przewozów sprawdzają Rejony Dróg Wodnych co najmniej dwa razy w roku, t.j. na wiosnę i w jesieni.

§ 26.

Posiadacz względnie przewoźnik zobowiązany jest donieść władzy żeglugaowej o wykonanych na przewozach remontach kapitalnych. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia władza żeglugaowa zarządza na koszt właściciela rewizję stanu przewozu.

Postanowienia karne.**§ 27.**

1. Winni przekroczeń przeciw postanowieniom mniejszych przepisów lub zarządzeń w nich powołanych będą pociągani do odpowiedzialności karno-administracyjnej na podstawie art. 15 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. Nr 26 z 1952 r. poz. 182).
2. Niezależnie od ścigania karnego do winnych wykroczeń stosowane będą sankcje przewidziane w art. 16 wyż. cyt. Ustawy oraz grzywny, nakładane i ściągane w drodze doróżnych mandatów karnych przez organa władzy żeglugaowej.

Postanowienia końcowe

1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

DYREKTOR
inż. F. Małafiejski

Ceny ogłoszeń: o zgubieniu dokumentów najmniejsze ogłoszenie—10,50 zł, (wraz z dokumentem dowodowym), ogłoszenie drobne do 100 wyrazów—0,90 zł. za wyraz, ogłoszenie większe — strona 240 zł, 1/2 strony — 165 zł, 1/4 strony — 90 zł, 1/8 strony — 60 zł. Tabelaryczne i cyfrowe o 50% drożej. Prenumerata roczna ze skorowidzem 18 zł, półroczna bez skorowidza 10 zł.
Należność za ogłoszenia i prenumeratę płatna z góry na konto Nr. 1015-95-1-97 w Narodowym Banku Polskim I Oddz. Miejsk. w Olsztynie.
Cena niniejszego egzemplarza — 0,90 zł.

ODBIORCA: